

2012. október 1. – hétfő

A zsoltárok könyve 27,13: Én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén.

Fiatalon mindnyájan meg akartuk „váltani a világot”, úgy gondoltuk, hogy terveink valóra válnak, minden mássá lesz, ha törekszünk és munkálkodunk. Ahogyan telnek az évek, legtöbbször úgy maradnak el a tervek, csökken azok száma, és egyre inkább apad a reménység, a hit abban, hogy a még megmaradt terveket is sikerül megvalósítani. Legtöbbször megalapozott ez a lemondás, az lenne furcsa, ha valaki ötven-hatvan évesen még mindig azt tervezné, hogy sokkal gyorsabban futja le a maratoni versenyt, mint húsz évesen. Mindez azonban nem így érvényes, és nem így kell legyen a hitéletünkben. Hitünket, reménységünket a lelki dolgokban nem a körülmények és nem is saját erőnk, képességeink határozzák meg kizárólag, és első sorban. A lelki dolgokban nem az a normális, ha egyre több mindenről lemondunk, hanem az, ha egyre jobban reménykedünk, egyre nagyobbak az elvárásaink, terveink, és azt is hisszük, amire emberileg nincs semmi valószínűség, ha az ÚR meggyőz valami felől. Dávid azt mondja a mai igeverseb, hogy még meglátja az ÚR jóságát az élők földjén, azaz földi élete idején. Ma leginkább arról beszélünk a világban történő események alapján, hogy nincs valódi alapja annak, hogy a gazdasági élet fellendülését várjuk, reméljük, és egyre kevesebben reménykednek abban is, hogy a ma felnövő fiatalok egy-két évtized múlva az egyház oszlopos tagjai lesznek. Sokan mondják saját gyülekezetükről, mások az egész egyházzal, hogy végérvényesen elindult a lejtőn, sőt, már fel is gyorsult a lefele gördülése, nem lehet megállítani a rossz irányú folyamatokat. Noha vannak kis jelei, apró szikrái a reménységnek, a változásnak, most mégse ezekre alapozunk, hanem az ígérez fordulunk, s kérjük mennyei Atyánkat, hogy adja meg nekünk is Dávid reménységét, Ő írja be szívünkbe ígéretét, s mi készek vagyunk azt elfogadni s vallani: az ÚR jósága tapasztalható lesz a mi időnkben is az Ő gyermekinek életében, akik azt befogadják és kamatoztatják, tovább adják egymásnak. Az ÚR Lelke indítson sokunkat, hogy kimondhassuk a mai napon is: én hiszem.

2012. október 2. – kedd

Lukács evangéliuma 4,16.21: Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni. „Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.”

Mit tennél, ha volt osztálytársad, szomszédod mondaná, hogy ő nem az, akinek vélted addig, hanem küldetéssel érkezett? Csodálkoznál, kételkednél, nem tartanád elfogadhatónak. Minden zsidó várta a Messiást, de nem így. Jönni kell az Isten küldöttének, de az nem lehet közülnk való, Ő csodálatosan kell érkezzen. A választott nép nem ismerte fel az alkalmas időt, nem ismerte el a hozzájuk küldött Messiást. A zsinagógában ígét hallgató emberek nem fogadták el, hogy azon a napon beteljesedett Isten ígéje közöttük. A kérdés ma egyszerű, de annál lényegesebb: felismerem Isten munkáját, jelenlétét életemben? Nem az ég nyílik meg, nem furcsa ruhába öltözött idegenek tesznek valami látható mutatványt. A szokásos munkánkat végezzük, azokkal találkozunk, akikkel máskor is, de mégis, az ÚR van jelen, s megáldhatja a folyó időt rendkívüli áldással, küldetéssel, ajándékkal. De hát nem volt mennydörgés, tiltakozol, vagy hálát adsz, hogy az ÚR áldásának ideje elérkezett számodra? Lehet, hogy a már ezerszer hallott ígét mondja az évek óta ismert lelkész, s mégis, neked szól általa Isten, vezetés kapsz a prédikációban, s követned kell Isten akaratát. Isten legnagyobb ígérete, Krisztus eljött megváltani minket, de Isten minden többi ígérete is beteljesedik, a te életedben is valósággá lehet. Mit akar ma az ÚR benned, általad cselekedni?

2012. október 3. – szerda

A zsoltárok könyve 41,5: Ezt mondom: URam, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened!

Leggyakrabban mi így imádkozunk: „gyógyíts meg URam, mert nem vétkeztem ellened. Vagy legalább nem vagyok rosszabb másoknál, nem tettem nagyon súlyos tetteket, kis hibáim esetleg vannak, de alapvetően elég jó ember vagyok, megérdemlem, hogy segíts rajtam”. Nem ezekkel a szavakkal mondjuk el imáinkat, de a gondolatok nagy része nagyon sokszor ezen a szinten fogalmazódik meg. Azt már nem is gondoljuk meg, hogy mi nem is kegyelemért könyörgünk, hiszen a kegyelem azt jelenti, hogy ingyen lehajol Isten az Ő nagy szeretetével valakihez, aki azt nem érdemli meg, hanem mi jutalomként, magatartásunk, tiszta és becsületes életünk fizetéseként elvárjuk, hogy Isten segítsen nekünk, amikor szükségünk van Rá. Ebből az is következik, hogy amikor valaki eljut annak felismerésére, hogy Isten előtt mindnyájan bűnösök vagyunk, a Ő szentsége és tisztasága előtt földi ember önmagában meg nem állhat, akkor a másik véglet jellemzi gondolatainkat, nem is imádkozunk már gyógyulásért, szabadításért, segítségért, hiszen azokat nem érdemeljük meg, bűneinkkel megbántottuk az URat. Dávid arra tanít imádságának ebben a mondatában, hogy amikor őszinte bűnbánattal jövünk Istenhez, Ő elfogad, így jöhetünk. Előtte megvalljuk, hogy nincsenek érdemeink, rászorulunk a kegyelemre, de ezt a kegyemet alázattal kérjük is, hiszen ez az egyetlen reménységünk, hogy a megbocsátó Isten elfogad minket, könyörül rajtunk és segítsége, áldása helyreállítja az életünket. Gyógyíts meg, Istenem!

2012. október 4. – csütörtök

Mózes első könyve 39,23: Az ÚR Józseffel volt, és eredményessé tette az ÚR, amihez hozzáfogott.

Ha nem tudnánk, hogy mikor és hol volt az ÚR Józseffel, akkor ezt az ígét akár úgy is érthetnénk, hogy József sikeres gazdaságot vezetett, földei sok termést hoztak, állatállománya gyarapodott, eredményes volt munkája. De mi ismerjük József életének ezt a szakaszát, nem kis megpróbáltatásokkal kellett megküzdjön. Testvérei ellene fordultak, eladták rabszolgának, idegen országba került az addig kényelmes élethez szokott fiatal József. S amikor megpróbálja helyzetét elfogadni, s az idegen országban is Istenhez és az Ő akaratához hűségese maradni, akkor börtönbe kerül, hamis vádak alapján. Nem csak szó szerint volt József nagyon mélyen, a börtönben, hanem lelkileg is rettenetes lehetett mindezt átélni. Isten azonban ott van a börtönben is, ez a mai evangélium. Isten oda jön, ahol mi vagyunk, Jézus Krisztus a tökéletes szentségből a keresztkéig kellett alá szálljon, mert ott volt az ember. József esetében a szabadulás nem rögtön következik be. Előbb a mélységben kellett megtapasztalja, hogy vele van Isten, hogy ott a mélyben is van feladata, mielőtt az ÚR őt kihozná, s feladatát nem egyedül végzi, mert megáldja őt a Mindenható. Kisebb, vagy komolyabb próbáim alatt, lelki mélységben egyetlen kérésem az szokott lenni, hogy az ÚR hozzon ki onnan hamar, változtassa meg körülményeimet, adjon áldást, szabadulást, a lehető legrövidebb idő alatt. József történetéből azt tanulom, hogy ha Istennek terve van velem a mélyben, akkor ott ad majd áldást, ott tapasztalom meg az Ő jelenlétét, hatalmát, mindaddig, amíg Ő más helyre nem állít engem. Istenem, ma nem a gyors szabadulást kérem, hanem azt, hogy taníts meglátni, hogy velem vagy a nehézségben is, s a Te segítségeddel ott is el akarom végezni, amit rám bízol.

2012. október 5. – péntek

A zsoltárok könyve 98,2: Megmutatta szabadító erejét az ÚR, a népek szeme előtt nyilvánvalóvá tette igazságát.

Isten szabadításának több gyümölcse, áldás is van. A leggyakrabban említett egyiptomi szabadítást vegyük példának. Az első és nyilvánvaló áldás a választott népet érinti, az ő életük változik meg gyökeresen. Többé nem rabszolgák, nem idegen földön kell dolgozzanak idegen hatalom kényszerítésére és annak dicsőségére, hanem az ÚR saját országát ad nekik és ott megáldja őket. Az már nem mai témánkhoz tartozik, hogy hitetlenség miatt ez negyven éves késéssel következik be. Nevezzük ezt fő áldásnak, a nép szempontjából. Vannak azonban egyáltalán nem mellékes, hanem ugyancsak nagyon fontos áldásai még Isten szabadításának. Soroljunk fel párat. Izráel népe megismeri Isten hatalmát, s erre a hatalomra az elkövetkezőkben bátran rábízhatja magát. Felfedezi a nép azt is, hogy ez a hatalmas Isten milyen nagy szeretettel gondoskodik róluk, ígéretét megtartva kihozza őket a szolgaság házából, ígérete szerint még a pusztában is gondot visel róluk. Ezt a hatalmas és szerető Istent ugyanakkor a többi népek is megismerik, nem úgy, mint a választottak, saját életükben bekövetkező áldások által, de Izráel áldásait látva. Ez pedig több irányba is el kellene őket gondolkoztassa. Gondolhatnak arra, hogy ezzel a néppel jó lenne baráti viszonyt ápolni, hiszen hatalmas Istenük van, de arra is eljuthatnának, hogy az ő bálványaik nem adnak áldást, nincs hatalmuk, talán jó lenne ezt a létező, hatalmas Istent megismerni, hátha lesz egy módja Hozzá tartozni. A mostani rövid felsorolásban végül, de fontosságában egyáltalán nem utolsó sorban a szabadítás Isten dicsőségét gyarapítja, hirdeti a szabadítás is az Ő erejét, magasztalja Őt a megszabadított nép is. Minden tetteért ma nekünk is feladatunk magasztalni hatalmas, minket szerető, szabadító megtartó és megáldó Istenünket.

2012. október 6. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 48,20: Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az ÚR szolgáját, Jákobot!

Hirdessétek és terjesszétek, szólítja fel az ige Isten népét, az ÚR tetteit, megváltását tovább kell mondani, hírül kell adni mindenkinek, ezzel magasztaltatik az Ő Neve és ezzel hívogatunk másokat is az Ő követésére. Mit hirdetek, mit adok tovább szívesen, kérdezem az ige alapján önmagamtól. Köztudott, hogy a világban a jó hír az nem hír, egyszer valaki egy olyan törvényt akart elfogadtatni legfelsőbb szinten, hogy a tévében, médiában legyen egyensúly a hírek között, legalább fele a közvetített eseményeknek pozitív dolgokról kell beszámoljon. Nyíltan kinevették a kezdeményezőt, úgy gondolták a törvényhozók, hogy nem lehet nézettségre számítani olyan csatornán, ahol nem a szenzációs, és főleg borzalmas események kerülnek bemutatásra. Amikor egyházunkról beszélünk, arról a közösségről, melyről azt valljuk, hogy Krisztus tagja, élő gyülekezete, mennyi bírálat hangzik el, és mennyi hálaadásra okot adó tudósítás, arról, hogy Istenünk hogyan munkálkodik közöttünk, arról, hogy miként tapasztaltuk meg az Ő megváltását, és tapasztaljuk folyamatosan gondviselő szeretetét. Nekünk ma is ez a feladatunk, hogy hirdessük örömmel Isten megváltását. Imádkozzunk azért, hogy adjon az ÚR alkalmat a bizonyágtételre, s adjon lelki látást az Ő tetteinek meglátására, szívbeli örömet, ujjongást, mely szívünkben felfakadva szavainkon keresztül bizonyágtétellé, hitvallássá, dicsőítésé váljon.

2012. október 7. – vasárnap

A krónikák második könyve 25,8: Hanem menj magad a harcba, viselkedj bátran, különben elbuktat téged Isten az ellenség előtt, mert az Istennek van ereje ahhoz, hogy megsegítsen, vagy elbuktasson.

Júda királya harcra készül. Nekünk is vannak mindennapi küzdelmeink, és vannak életre szóló nagy harcaink is. Vannak földi szükségünkért való fáradozásaink, és komoly küzdelmet jelentő lelki kihívásaink. Júda királya nem akar készületlenül harcba indulni, ezért megszervezi saját seregét, és még

a testvérnéptől, Izráeltól is segítséget kér és fogad el. Mindennapi, avagy nagyobb küzdelmeinkben mi is igyekszünk mindent megtenni a győzelemért. Ami rajtunk múlik, azt meg tesszük, legyen szó erőről, tudásról, fáradságról, pénzről, kitartásról tehetségről, bármiről, amivel úgy gondoljuk, hogy rendelkezünk, és ugyancsak úgy gondoljuk, hogy ezekkel megnyerhető a harc. Ha lehet, másoktól is elvárjuk és elfogadjuk a segítséget, mindenben, amit meg tudnak adni. Júda királya elfelejtette megkérdezni az URat, sem tanácsot, sem segítséget nem kért Istentől. Hogy mennyire és mennyiszor van így saját életünkben is, döntsük el magunk. Isten nem felejtkezik el Júda királyáról, mert amikor mi hűtlenkedünk, Ő akkor is hű marad. Követét a királyhoz küldi, s általa elmondja, mi a győzelem feltétele. Ez a feltétel nem egyezik az emberi gondolkodással, mert azt üzeni a Mindenható, hogy a testvérnépet haza kell küldeni, emberi segítség nélkül kell megvívni ezt a harcot. Isten sokszor mond olyat, ami nem földi logika szerint való. A győzelem feltétele nem a katonai taktika, nem a túlerő, hanem a győzelem feltétele az Istennek való engedelmesség. A próféta, miután átadta az üzenetet, továbbállt. Most Júda királya az, aki dönt: erősebb sereggel megy az ellenség ellen, vagy az ÚRnak való engedelmisséget válassza. Reménység szerint ma, az ÚR napján Isten ígéje megszólít minket. Ha az ÚR szavát hallottuk, döntenünk kell, ma és minden nap: emberi gondolatok szerint élünk, vagy Isten szavának engedelmeskedünk. Ettől függ a győzelem.

2012. október 8. – hétfő

Márk evangéliuma 4,9: Akinek van füle a hallásra, hallja!

Istennek legyen hála, legtöbbször halló emberek vagyunk, és nem csak füleinkkel hallunk, hanem meg is halljuk Jézus szavait, azaz képesek vagyunk annak felfogására, megértésére, Isten segítségével annak követésére, amit Jézus tanított. Az előző versekben a magvető példázatát találjuk, melyben csak a jó földbe esett mag terem gyümölcsöt. Mindnyájan jó földnek képzeljük szívünket, életünket, legalábbis arra törekszünk, hogy az ige ne menjen el nyomtalanul fülünk mellett, ne is legyen rövid életű annak hatása, hanem sok áldást hozzon embertársainkra, dicsőíttessék ezáltal mennyei Atyánk. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy mindez így van, de ennél több van Jézus zárómondatában. A felebarát kilétéről érdeklődő farizeusnak Jézus az irgalmas samaritánusról beszélt, s azzal fejezte be, hogy te is akképpen cselekedjél. Miért nem mondta itt is, hogy legyen a szívetek jó föld? Akinek van füle, hallja. Egyes fordítások szerint nem csak hallja, azaz képes felfogni, hanem hallja meg, vagyis fogadja el, cselekedje a tanítás üzenetét. De mit? Hiszen a példázatban is adott a négy féle talaj, a köves az köves, ott nincs lehetőség a mély gyökerezésre. Az útszél az kemény, mert letaposták. S nem beszél arról Megváltónk, hogy az útszél fel kellene lazítani, a köves földről kihordani a köveket, csak azt mondja, hogy van ilyen is, meg olyan is. Amikor a tanítványoknak mondta az utolsó vacsorán, hogy valaki elárulja őt, akkor is ezt megállapította, s nem kezdte el gyözködni az árulót, hogy ne tegye, gondolja meg, súlyos lesz a következmény. A tanítványok pedig sorra kérdezték, én lennék? Ugye nem én vagyok! Van út széle. Én lennék? Van köves, van tövises talaj. Én lennék? Van jó föld, ahol van gyümölcstermés. Én ilyen vagyok? Akinek van füle, az hall. Akinek van hite, az ért. Akiben ott van Isten Lelke, az cselekszik, Isten dicsőségét gyarapítva él. Honnan van a fül, a hallás? Isten teremtette, az Ő ajándéka. Ha az ÚR adott nekem fület, halljam meg az Ő üzenetét. Ha adott értelmet, hitet, mert ezek is az Ő ajándékai, akkor fogadjam el az Ő magvetését, bennem növekedjen az ige. S örökké áldjam Őt, hogy ígéje, Lelkének munkája számára jó földdé tette életem.

2012. október 9. – kedő

Mózes második könyve 15,1: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges.

Az első gond az, hogy ritkán magasztaljuk az URat. Kérünk, de amikor Ő megáld, elfelejtünk köszönetet mondani. A második gond, de enyhítsünk a kifejezésen, a második dolog, amit az ige alapján meg kell tanuljunk, hogy ez irányban is változzunk az, hogy ne csak az ajándékot lássuk, hanem az Ajándékozót is. A Szentírásban ezt sok helyen olvassuk, hogy Isten gyermekei nem csak az ÚR tetteit, szabadítását köszönik meg, hanem az URat ismerik meg jobban az Ő tettei alapján, és dicsőítik szent Nevét, magasztalják Őt azért, Aki a mi Istenünk. Izráel népe Mózes vezetésével átkelt a Vörös tengeren, ellenségeik pedig odavesztek. Mózes énekében ezeket is felsorolja, megnevezi azt, amit az ŐR tett, amiért méltó az imádatra, de első a hitvallás, úgy ismerte meg a szabadító Istent, mint Aki igen felséges. Sok zsoltárban olvassuk azt, hogy a szerző elmondja kicsoda Isten, mit tett Ő a múltban népével, vagy éppen a zsoltárossal, s csak ezek után tér rá jelenlegi helyzetének feltárására, a segítségkérésre. Szoktam-e dicsérni Istent, azért, mert Ő csodálatos, felséges, méltó az imádatra? Meglátom a segítség mögött a Segítőt? Kicsoda a mi Istenünk? Kicsoda Ő nekem? Dicsérjétek az URat!

2012. október 10. – szerda

Pál levele a filippiekhez 4,8: Ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!

A világot nem tudjuk megváltoztatni, szoktunk mentegőzni akkor, amikor arról van szó, hogy mennyi szemét árad a mindennapi életben és milyen kevés a jó, amire felfigyelünk, amit továbbadunk. Őszintén ledöbbsentem, más sok évvel ezelőtt, amikor először hallottam az a mondatot, amit egy istenfélő ember mondott, mielőtt hosszasan kezdte volna ecsetelni egyik felebarátja életét, hibáit, vétkeit, viselt dolgait. Azzal vezette be a rosszindulatú felsorolást, hogy ő igazán nem szeret másokról beszélni, az még Isten előtt sem kedves, de az, amit mondani fog, az mind igaz, s ő csak az igazságot hirdeti. Azóta sok változatában hallottam ezt a felvezetést, mert azért egy kicsit mindig érzi az ember, hogy nincs teljesen rendben amit tesz, de utána mégis árad a rossz. S most is hosszabban tudunk beszélni arról, ami az igével ellentétes, ami rossz, mint arról, amire az apostol hív minket. Próbáljuk csak tenni, amit olvasunk, s hamar észrevesszük, hogy az nem is könnyű. Vegyem figyelembe azt, ami igaz és tisztességes, amiben nem tisztességes a szándék, a cél, ahol nem tisztességes az, amit elénkbe adnak, ne foglalkozzunk vele. Felcsigázza képzeletünket, beindul a kíváncsiság, s mégis, önfegyelmel mondjuk, hogy nem foglalkozom vele. Ami nem tiszta, ami nem dicséretes, az ne foglalkoztasson, de ami szent, jó, hasznos, szeretetből fakad és szeretet a célja, azzal kezdjünk el foglalkozni. Azt vállaljuk fel, hirdessük, kövessük. Derűsebb lesz a napunk, áldottabb a szolgálatunk.

2012. október 11. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 4,14: Tisztítsd meg szívedet a gonosztól, ó, Jeruzsálem, hogy megszabadulhass! Meddig maradnak még benned álnok gondolataid?

A hiábavaló, néha gonosz gondolatoktól nehezen lehet szabadulni. Márpedig nem lehet addig Istennel élő közösségünk, amíg szívünkben ilyen gondolatokat rejtegetünk. Izráel népe ezt sokszor próbálta, úgyszintén mi is. Az egyedül igaz Istent, aki őket kiszabadította a fogságból, vezette és megáldotta őket nem tagadták meg, de mellette más segítséget is szívesen igénybe vettek volna sokszor. Az ÚR az Isten, de talán az is jó, ha néhány bálványoszobor is helyet kap, ha esetenként ezek is valamiben segítenek. Egyedül az URat tartjuk mi is Istennek, az Ő gyermekei vagyunk kegyelemből, akik életünket Neki szenteljük. Mégis, sokszor szívünk mélyén titkos vágyaink vannak, szeretnénk földi sikereket, jó lenne sok mindent megszerezni, ami másoknak van, és bizony időnként még a bűn élvezetéről is sóhajtva mondunk le, hiszen nekünk azt nem szabad, amit a világ fiainak igen, mert mi Istenhez tartozunk. Nem hiába kérte Dávid, hogy Isten vizsgálja meg szívét és gondolatait. A szabadulást Isten ígéri, a szív

megtisztítását viszont Jeruzsálemtől kéri. Nekünk kell leleplezni saját szívünk álnok gondolatait, még akkor is, ha Dáviddal együtt ehhez Isten világosságát kérjük is. Mi kell harcoljunk azért, hogy szívünk tiszta maradjon, alkalmas Isten lelkének befogadására. Lehet, hogy egy pár szóban elmondott egyszerű imára lenne csak szükségünk, amikor ismét kísértének az álnok gondolatok: URam, ne engedd, hogy ezekkel a gonosz dolgokkal foglalkozzam, még gondolataimban sem, kérlek, tereld figyelmemet a jó dolgokra, a Te akaratra, adj lelki világosságot. Kérhetjük az ének szavaival is: *Jöjj és lakozz bennem, hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem-lelkem! Mindig közellévő, jelentsd Magad nékem, ne lakhasson más e szívben.*

2012. október 12. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 41,13: Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!

Amikor a kisgyermek járni tanul, erős kézre van szüksége, aki megtartsa, hogy el ne essen. Még nem tud megállni saját lábán, ezért szülei tartják őt, segítik, hogy megtanuljon járni. Egy idő után aztán úgy gondolja legtöbb gyermek, hogy már megy az egyedül is, nem kell a támogatás, kihúzza kezét a szülő kezéből, s elindul. Ilyenkor következnek az esések, a sírás. Aztán megtanul járni és megtanul élni egyedül, nincs szüksége a szülő kezére, majd a szülő tanácsára sem, az ember függetlenül tud és akar élni. Ezért olyan világunk, amilyennek naponta látjuk. Izráel azokat a harcokat vesztette el, melyekben nem kérte Isten segítségét, mert önmagában vagy szövetségeseiben bízott. Amikor Isten akarata szerint élt, a szövetséget megtartotta, mindig áldás származott abból. Voltak nehézségek, harcok, egymaga elesett volna, de Isten erős kézzel tartotta népét, maga az ÚR harcolt értük. Ha földi ügyeink intézése során egy elég magas beosztásban levő ismerős megígéri, hogy ügyünkkel személyesen foglalkozik, megnyugszunk, szinte biztosra vesszük, hogy megoldódik az ügy, mert biztos kézbe került. A mi életünk Isten kezében van. Minden ügyünkről, mindarról, ami minket ér, így gondolkodunk, hogy minket az ÚR keze tart, az Ő hatalma védelmez, az Ő Lelke vezet és megáld. Biztonságban vagyunk, békességünk lehet a változó és gonosz világban is, mert az Ő kezéből senki és semmi nem ragad ki.

2012. október 13. – szombat

Máté evangéliuma 22,9: Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre.

Akinek volt része földi rendezvényt szervezve a példázathoz hasonló visszautasításhoz, tudja, mennyire kellemetlen az. Készülni kell a sok ember megvendéglésére, a jó gazda nagy örömmel szervez, készül, költ, fáradozik, mert maga előtt látja annak örömét, amikor együtt lesznek a meghívottak, és szolgálni tud nekik. S amikor minden készen van, akkor egymás után jönnek a rossz hírek, egyik meghívott sem jön el a vendégségbe, vagy, ami néha földi esetekben előfordul, egy-két ember van ott, és csodálkozik, miért a nagy terítés, ha alig van vendég. A gazda nem hagyja javait hiábavalóan elveszni, hanem az utcáról hívja be az épp arra menőket, s vendégeli meg azokat. A zsidó vezetők jól értették Jézus szavait, őket hívta el Isten, hogy népe legyenek, de ők nem fogadták el Jézust, mint a megígért Messiást, ezért Isten a mennyek országának vendégségébe azokat fogja hívni, magához fogadni, akik a zsidók szemében amolyan utcáról behívottak, méltatlanok a menyegzőre. A meghívottaknak nem kellett volna magyarázkodni, hanem elfogadni a javakat, élni a meghívással és ott lenni a vendégségbe. Ők inkább magyarázkodnak, és elmaradnak. A keresztutaknál lévők, a nem meghívottak kellene magyarázkodjanak, mert ők méltatlanok, nem is készültek a nagy eseményre, kérdezhetnék, hogy miért a megtisztelés, kik lesznek még ott, mit kell fizetni, de ők nem kérdeznek. Kérdések nélkül élnek a lehetőséggel és ott lesznek a gazda asztalánál. Amikor Isten engem hív, kérdezek vagy indulok?

2012. október 14. – vasárnap

Pál első levele Timóteushoz 6,6: Valóban nagy nyereség a kegyesség megalégedéssel.

Az ige három kulcsszavát külön szoktuk értelmezni. Mai világunk nyereség-orientált, minden arról szól, hogy van-e valamilyen profit mögötte. Valaki azt mondta nemrég, hogy amennyiben nincs hasznom belőle, egy gyufaszálat sem teszek tovább senkinek. Mi, akik lelki embereknek valljuk magunkat a lelki haszonról szoktunk beszélni a földivel ellentétben, így van szó lelki befektetésről, lelki hűségről, kitartásról, és örvendünk, ha van lelki gyümölcsstermés. Egészen más síkon történik az elmélkedés, amikor a kegyesség jön szóba, azt próbáljuk érthetővé tenni, hogy a kegyesség nem együgyűség, noha annak tűnhet, s legtöbbször igyekszünk körülírni, hogy milyen is egy kegyes ember, a szeretet és a szolgálat kifejezések nagy részét fogják jelenteni ennek a magyarázatnak. A megalégedés pedig egy külön harmadik fejezet, itt amiatt aggódunk, elégedetlenkedünk, hogy még az istenfélő emberek is elégedetlenek, vagy néha telhetetlenek, sokra vágyók. Nekünk lelki kincseket kell gyűjteni, de a földi szükségest is, ebben viszont gondviselő jó Atyánk van, amit és amennyit Ő ad, azt hálaadással kell elfogadni, ha pedig van hála, akkor nem lehet panasz, elégedetlen szív. A mai igében ez a három fogalom egy mondat része, szorosán egymásra utalva és mutatva. Egész röviden, s csendességben elmélkedjünk tovább ezekről, a nagy nyereség az a kegyesség, mégpedig az a kegyesség, amiben benne foglaltatik a megalégedett lelkület. A megalégedés nem választandó külön a kegyességtől, mert nem egy lemondó, semmittevő, búskomor elfogadás a megalégedés, hanem az, amikor kegyes és szolgáló étellel párosul. Ha ezek megtörténnek, az nagy nyereség, annak valódi lelki értéke és következménye, azaz haszna lesz. Legyen a mai Úrnapja mindenki életében igazi nyereség.

2012. október 15. – hétfő

Mikeás próféta könyve 7,9: Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában.

Nem egy büntelen, szent életű remete mondja ezeket a szavakat, hanem a próféta szól így a nép nevében. Annak a népnek a nevében hangzik el ez a reménység, amelyik a vers első felében elismeri, hogy vétkezett és jogosan szenved Istent büntetését vétkei miatt. De arról is meg van győződve Istent népe, hogy az ÚR igazságot szolgáltat, népét kiviszi a világosságra, az áldás ideje fog eljönni. Álljunk meg egy pillanatra! Milyen igazságról van itt szó? Az ÚR haragját kell hordoznom, mert vétkeztem ellene, mondja a próféta, mondja a nép. Akkor mi az igazság? A világosság, a gyönyörűség? A vétkesnek nem az jár. Nem bizony, de Istent igazságát ismeri népe, s nem az emberi igazság mértéke szerint gondolkodik, hanem az Istent szavára, ígéretére épít. Az ÚR pedig nem haragszik vég nélkül, Nála kész a megbocsátás. Nem azért bocsát meg és adja ígéreteit, mert a nép jóvá tette volna vétkeit, hanem önmagáért, kegyelemből fordul ismét az övéihez, Ő nem bűneink szerint bánik velünk. Egy pillanatra enged ugyan szenvedést, a bűn következményeinek fájdalmát megismeri az engedetlen nép, de utána nagy kegyelemmel fordul feléjük, emeli ki őket a szenvedés gyötrelméből. Ezért az őszinte bűnbánatot gyakorló nép reménységgel tud előre tekinteni, hittel tudja vallani, hogy Istent elhozza a világosság idejét, azt, amikor az igazságban lehet ismét gyönyörködni. Őszinte bűnbánatot gyakorló keresztyéneként tudjuk mi is elhinni és reménységgel várni, hogy Atyánk a világossággal ajándékozzon meg minket, gyönyörködjünk Benne, az Ő igazságában.

2012. október 16. – kedd

Máté evangéliuma 18,20: Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.

Leginkább a templomban szoktuk emlegetni ezt az ígét, amikor kevesen vagyunk, bármilyen okból nincs nagy gyülekezet, s akkor, mintegy vigasztalásként mondjuk magunknak, hogy nem baj, mert Jézus akkor is ott van, amikor kevesebben jövünk össze. Ezzel kicsit azt akarjuk magunkra erőltetni, hogy nincs különbség a nagy és kis közösség között, mert Jézus jelen van, Ő szól hozzánk. Valóban az a legfontosabb, hogy jelen van Jézus, de ne nyugodjunk túl könnyen bele abba, hogy kevesen vagyunk, amikor többen lehetnénk. És ismerjük be azt is, hogy amikor ketten-hárman igyekszünk valahogy elénekelni egy dicséretet, nem ugyanaz, mint amikor ennek többszöröse van jelen a közösségben, együtt énekelve. Az ige hangsúlyát is próbáljuk a helyére tenni. URunk nem kesergésünkben osztózva mondja ezeket a szavakat, nem kizárólag a templomban akarja kis vigasznak szánni, hanem ez az evangélium része, öröme. Amikor hitben testvéreinkkel vagyunk együtt, amikor valahova az Ő Nevében tudunk elmenni, akkor az Ő jelenléte hozza majd az áldást. Ha együtt imádkozunk, együtt és egy akaratúul kérünk Istentől lelki vezetéset, akkor Ő azt megadja a jelen levő Fia által. Amikor sokan vagyunk, akkor is az a fontos, hogy az Ő Nevében legyünk együtt, így jelenik meg lelkünk számára valóságként URunk. Halljuk így ma Jézus szavát, a megszokott „nem baj, hogy kevesen vagyunk” hangulat helyett, legyen ma öröme Megváltónk szava: Ő jelen van életünkben, legkisebb és nagyobb közösségeinkben is, akik Nevében gyűlnek össze, s Tőle kérik, várják és fogadják el a vezetéset, az áldást, az Ő kegyelmét.

2012. október 17. – szerda

A zsoltárok könyve 51,17: Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám.

Ha ezt a mondatot önmagában olvassuk, akár aranymondásként megtanulhatjuk, vagy lakásunkba kitehetjük jól látható helyre, annyira csodálatos. Mi lehetne szebb, nemesebb, mint az ÚR dicsérete, hiszen Isten erre teremtette az embert, hogy az Ő Istenét megismerje, vele éljen, Őt dicsérje és magasztalja. Mi teszi ezt a mondatot különlegessé, olyannyira, hogy sokan felszisszennek, ha tudomásukra jut? Az, hogy az előző versben a zsoltár, az imádság szerzője, ennek a nagyon követendő, nemes kérésnek megfogalmazója azt mondja, hogy vért ontottam. S tudjuk a Szentírásból, hogy ez szó szerint is igaz, Dávid királyként sok csatában személyesen is harcolt, s mégis, itt nem ezekre a háborús vérontásokra gondol, hanem arra a gyilkosságra, amit nem saját kezével vitt véghez, de utasítására történt. Ha elég bátrak vagyunk ahhoz, hogy őszintén olvassuk az ígét, elismerhetjük, hogy felháborító ez a kérés. Vizsgáljuk meg saját közösségeinket. Ha egy gyilkos szólítaná fel az embereket, hogy jöjjenek templomba, olvassák a Bibliát, imádkozzanak, ki nem botránkozna meg? Ki nem mondaná, hogy ő az utolsó ember, aki ezt mondhatja, az ő szájából teljesen hiteltelen. Ha megbánta bűneit, szoktuk mi mondani, akkor egy jó ideig húzódjon meg, legyen csendbe, bizonyítsa, hogy jó útra tért, s majd beszélünk utána ezekről. Dávid nagyon komolyan gondolta a bűnbánatot, és nagyon komolyan gondolta Isten bocsánatát is. Ő komolyan veszi az ÚR ígéreteit, amiket mi az Újszövetség alapján még jobban ismerhetünk a megigazításról, bűnbocsánatról. Két egyszerű lépésre indít az ige. Ha Isten megbocsátja a Dávidok bűneit, akkor fogadjam el én is őket, ne nézzem őket gyanús tekintettel, amikor azért könyörögnek, hogy dicsérhessék Istent, hanem örvendezzek velük együtt a kegyelemért, legyek kész velük együtt magasztalni az URat. Arra is indít az ige, hogy elgondoljak, milyen mélyről emelt ki engem is az ÚR, mekkora csoda az, hogy én is dicsérhetem Nevét. Dicsérjed én lelkem az URat!

2012. október 18. – csütörtök

A zsidókhöz írt levél 11,11: Hit által kapott erőt arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette.

A hit azt jelenti tehát, hogy nem a tapasztalatra, emberi valóságra tekintve csügged el Ábrahám, s mond le arról, hogy beteljesedjen Isten ígérete, hanem Istent hűséges Istennek vallja, Aki betartja ígéretét, még akkor is, ha az emberileg elképzelhetetlen, ismereteink szerint lehetetlen. A mi hitünk sokszor csak a lehetséges dolgok megtörténését fogadja el, s úgy gondoljuk, ezzel vagyunk különbek a hitetleneknél. Most épp szárazság van, s emberi gondolkodás szerint hitetlen az, aki csak az időjárás előrejelzést fogadja el, s azt mondja, még ennyi napig, hétig nem lesz eső, ez tudomány. Szerintünk pedig hinni azt jelenti, hogy bízunk a jó Istenben, hogy mégis fog adni egy kis esőt. Ha valaki azt mondaná, hogy nem lesz eső hónapokig, de mégis lesz gabona és kenyér, azt már nem hívónek tartanánk, hanem gyenge elméjűnek. Az emberi logika Sárával is azt mondatta, hogy ha nekem nem lehet gyermekem, talán a szolgától lesz majd utód, s akkor azt teszi Isten nagy néppé. Ha negyven, sőt ötven évesen gyermeke született volna Sárának, az nagy csodának számít, de amikor megszűnt a biológiai lehetősége a gyermekáldásnak, akkor már nincs Istentől sem elvárás. Ábrahám húnek tartotta Istent, mondja mai igénk, s erre alapozva erőt kapott ahhoz, hogy Sárával nemzetséget alapítson, Isten mindkettőjüket alkalmassá tette a biológiai törvények ellenére, hogy gyermeket nemzenek. Isten előtt nincs lehetetlen, ez nem a földi lehetőségek közül legalkalmasabb bekövetkeztét jelenti, hanem azt, hogy olyat tesz az ÚR, amire nincs magyarázatunk, nem lehetséges szerintünk, de Ő mégis megcselekszi. Ma arról kell elgondolkoznunk, mit jelent számunkra, hogy a Bibliai minden ígérete mögött az a hűséges Isten áll, aki általunk is munkálkodni akar, ha mi hiszünk Benne.

2012. október 19. – péntek

Jóel próféta könyve 2,1: Jön az ÚR napja, bizony, közel van már!

Nem mindig, de némelykor ha az ÚR napjának eljövételéről olvasok, nem az van első sorban előttem, hogy az milyen nagy nyereség lesz, hanem az, hogy mi marad el, félbe a földi életben. Amikor így viszonyulok az ÚR eljövételéhez, akkor is két féle érzés feszül egymásnak. Mert örömmel jut eszembe, hogy nem lesz több fájdalom, nem lesz szenvedés, megszűnik a betegség, ami annyi kedves ember életét keseríti meg, nem lesz több pénzbeli tartozásom, sem gondom, nem lesz semmi, ami most rossz. Másrészt, s bevallom, ez nagyon együgyű gondolat, de néha ragaszkodunk, ragaszkodom a földi javainkhoz, értéinkhez, s ilyen szegénylivaló gondolataim is vannak, hogy nem sikerül kiolvasni egy könyvet, nem lesz alkalmam többé meglátni egy tájat, meghallgatni egy zenét. Nem utolsó sorban az is ott van mindig a gondolatok között, hogy az ÚR napja közel van, eljön, készen talál-e, rendezve vannak-e bűneim, megvallottam, elhagytam azokat, vagy még halogatom? Az újszövetségi gyülekezetben nagy volt a várakozás az ÚR napja, eljövele iránt, a hangsúly azonban más volt. Akik megismerték Megváltójukat, azok úgy imádkoznak, hogy jövel, URam, Jézus. Ők Jézusra tekintenek, nem arra, ami itt marad, hanem arra, amit Benne és Vele együtt fognak örökölni. Nem azt nézik, hogy mit veszítenek, hanem azt, amit nyerni fognak. Öröm és vigasz Isten gyermekeinek életében az üzenet: jön az ÚR napja, amikor érkezik az ÚR! Jövel, URam, Jézus!

2012. október 20. – szombat

Pál első levele a korintusiakhoz 3,11: Más alapot senki sem vethet a meglévón kívül, amely a Jézus Krisztus.

A korintusiak között vita volt, egyesek Pált tartották legnagyobb apostolnak és azt, amit ő tanított mércének, mások az ő munkatársainak evangéliumhirdetése alapján lettek hívők, és ezért inkább azokhoz ragaszkodtak. Pedig ők nem hirdettek eltérő dolgokat, hanem mindnyájan a Krisztusról tettek bizonyosságot. Pál nem alapja az egyháznak, nem alapja egyetlen gyülekezetnek, egyetlen ember hitéletének sem, ő csak jelzőtábla, aki Krisztusra mutat. Furcsa, hogy noha ez az ige minden Bibliában

benne van, mégis, ortodox templomot nem szentelnek fel, míg egy szent védelmébe nem ajánlják azt. Minden ortodox templom valamelyik szent nevét hordozza és annak oltalmát élvezi. De magyar népünk is, nagyobb hányadában katolikus lévén a Szűzanya népének vallja magát, annak védelmét kéri, abban reménykedik, akár úgy is mondhatnánk, hogy hitének alapja a Szűzanya közbenjárása. Ne mentsük ki magunkat sem, valaki találón mondta, református egyházunk tanítása olyan, mintha azt mondaná a legfelsőbb szintű vezetés, hogy építsünk három hajlékot, egyet Pál apostolnak, egyet Kálvin Jánosnak és egyet Bart Károlynak, ezt a három különben fontos embert sokszor fölébe helyezzük az igazi Alapnak, Krisztusnak. Arról már beszélni sem kell, milyen baj, amikor egy gyülekezet életét egyetlen ember határozza meg, legyen az lelképásztor, vagy valaki más. Pál ezért tiltakozik ebben a levélben, és ugyanígy tiltakozott volna Kálvin, vagy más reformátor is, mert az Alap Krisztus. Elméletben és gyakorlatban is csak az ÚR Jézus Krisztus tanítása, élete és főleg áldozata az, amire építjük egyéni kegyességünket is, gyülekezeti és egyházi életünket is. Ebből a mondatból is jó lenne a helyes hangsúlyt kihallani, ne maradjunk azzal, hogy ki és miért nem lehet alap, hanem igyekezzünk arra, hogy a nagy lehetőséggel megfelelő módon éljünk, a Krisztusra építsük életünket.

2012. október 21. – vasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 13,5: Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?! Önmagatokat vizsgáljátok meg!

Minden megmérettetés előtt önvizsgálatot tart szinte mindenki. Mielőtt hajtási engedélyért vizsgáztunk volna, legtöbbször igyekeztünk minden teszt-lapot kitölteni, majd ellenőriztük önmagunkat, megvan-e a szükséges pont, vagy még tanulni kellene. Jó tanuló nem az iskolában mondja fel először a leckét, hanem már felmondta otthon, saját magának. Az említett esetekben újra kell jelentkezzünk vizsgára, ha elbukunk, ha pedig rossz jegyet kapunk a tanártól, azt később, több tanulással, jobb feleléssel javíthatjuk. Vannak azonban esetek, amikor nem lehet javítani. Ha valaki nem megfelelően jelentkezik egy állásinterjúra, és elutasítják, nem szokott lenni második esély. Hitéletünk minden napja egyetlen esély. Nem csak arról van szó, hogy egyszer mennyei Atyánk elé kell járuljunk, és akkor döntő mondatok fognak elhangzani, hanem arról is, hogy minden napunk egyetlen, vissza nem térő alkalom az Isten szerinti életre. Ha nem vizsgáljuk meg saját hitünket, az Úrral való kapcsolatunkat, akkor elvesztegetett pillanatok, napok miatt fogunk később szégyenkezni és bánkódni. Megkérdezem önmagamtól, s nem könnyű a kérdés, él-e bennem Krisztus? A mai napot Vele akarom tölteni, Neki engedelmeskedem? Hiszek Benne, akár öröm, akár nehézség ér? Válaszolni, őszintés, egyenesen még nehezebb. Mégis meg kell tenni. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a keresztnél, mondja egyik ismert ének. Ma még tart a kegyelmi idő, még gyógyítható a lélek betegsége. Adjon Atyánk bölcsességet, bátorságot, őszinte akaratot, hogy próbára tehesük önmagunkat. Az eredményt pedig vigyük az áldott Orvoshoz.

2012. október 22. – hétfő

Mózes ötödik könyve 7,7-8: Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az ÚR, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az ÚR.

Nem könnyű elfogadni, megérteni pedig még nehezebb, de Isten azt mondja, hogy nem Izráel népében van annak oka, hogy őket választotta ki az ÚR, hogy szövetséget kössön velük és az Ő népévé legyenek. Nem azért, mert a legnagyobbak, nem, mert a legkisebbek, nem azért, mert rászorulnak, s semmi másért. Az ok Istenben van, ez emberi logika szerint, legalábbis az én értelmemmel fel nem fogható. Ismerek egy-két családot, talán többet is, akik árvaházból kivettek gyermekeket és nevelik azokat,

szeretik őket, áldoznak értük. Mindegyiket úgy hozták el, hogy több gyermek közül választották ki. Eldöntötték, fiút, vagy kisleányt vigyenek haza, aztán nézték a gyermekeket, amint játszanak, vagy tanulnak, s valamiért egyiket kiválasztották. Lehet, hogy a legerősebbet, vagy leggyengébbet, esetleg egy tekintet nyerte meg őket, vagy az, ahogyan viszonyultak társaikhoz. Még nem hallottam olyan nevelő szülőkről, noha attól létezhet, akik látatlanul fogadtak volna el gyermeket. Isten pedig gyermekének fogadta Izráelt, úgy, hogy ebben semmi nem Izráelről szól. Ez Isten döntése, én hálát adok minden Ő döntéséért, akkor is, amikor nem értem. Minden emberi logika alapján feltehető kérdés itt értelmetlen és hiábavaló. Miértek nincsenek, amikor Isten akarata valósul meg. Csak hála és csodálkozás van afölött, hogy ugyanígy minket is kiválasztott, elhívott mennyei Atyánk, ismert, mielőtt megszülettünk volna, elhatározta, hogy övéi leszünk, mielőtt jót, vagy rosszat tettünk volna. Ennyit tudok csak mondani: köszönöm URam.

2012. október 23. – kedd

Máté evangéliuma 10,20: Nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok.

Aki olvassa a Bibliát, felfedezheti többször azt, ahogyan Isten emberei olyat mondanak, amit maguktól nem mondhatnának. Egyik legismertebb példa az Ószövetségből Jób. Ő az, aki azt mondja, hogy Megváltóm él, megáll majd porom felett, és pedig meglátom Őt. Jób a teológusok szerint még Ábrahám előtt élhetett, abban a korban ilyen ismeret nem volt. Ugyancsak Jób mondja azt is, hogy Isten felfüggesztette a földet a semmiség fölé. Hányszor száz, sőt, hányszor ezer év kellett még elteljen, míg a lapos föld kerek lett? Jézus ezeket az igéket a tanítványainak mondja, akiket elküld az evangéliumot hirdetni, ők pedig szavak nélkül is érzékelhető módon kérdezik, mit mondjunk? Aki emberekkel foglalkozott, óvodásoktól kezdve felsőfokú végzettségű személyekig, az tudja, nem lehet előre megtervezni egy beszélgetés minden pontját, és nincs két egyformán alakuló párbeszéd, még akkor sem, ha teljesen azonos típusú személyekről van szó. Aki még ezen felül az evangéliumról próbált bizonyosságot tenni, elmondhatja, már azt is nehéz sokszor elérni, hogy valaki meghallgasson. Tegyük azonban hozzá, reménység szerint sokan, hogy azt is tudjuk, mert tapasztaltuk, ha imádkozó lélekkel lehet indulni abba a küldetésbe, amit Megváltónk bíz ránk, és akkor Ő jár előttünk. Ha nem kibúvókat keresünk, hanem az Ő Lelkének segítségével, áldásában hiszünk, akkor tapasztalni fogjuk, hogyan munkálkodik mennyei Atyánk, akár általunk is. Szóljon Isten hozzánk, hogy szólhasson általunk.

2012. október 24. – szerda

Ezékiel próféta könyve 34,16: Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erősre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.

Isten népének vezetését emberekre bízta, azokat nevezi pásztoroknak úgy az Ó-, mint az Újszövetség. Voltak olyan vezetők, akik nem törődtek a nyájjal, Isten népével, hanem csak a maguk érdekét keresték, és olyan vezetők is legeltették a közösséget, akik igyekeztek mindenben Isten parancsának engedelmeskedve irányítani a nép életét. Tökéletes pásztor azonban az emberek között nincs. Ezékiel idejében Isten népe azért szenvedett, mert a pásztorok, a vezetők nem törődtek a néppel. Az ÚR a próféta által azt ígéri, hogy Ő maga lesz népének igaz Pásztora, aki azt fogja tenni mindig és mindenkiel ami a legjobb. Gondoljuk meg mai gyülekezetünk életére nézve. Ha valaki elveszett, elsodródott, azt meg kell keresni. De akármilyen jó szándékú is lenne a gyülekezet vezetője, de még a vezető testülete is, nincs annyi ember a közösségben, ahány elveszettet kellene megkeresni. Amikor felvetődik a kérdés, hogy utána kéne menni az elveszetteknek, száz ellenvetést hallunk. Miért kerültek

oda, a saját hibájuk, most szenvedjenek. Nincs elég emberünk, időnk. Mi hirdetünk alkalmakat, akit érdekel, jöjjön el. Hiába is fáradoznánk, nem járnánk sikerrel, vissza fognak utasítani, kár az energiát ebbe fektetni. Tetszőlegesen folytathatók ezek az ellenérvek, mindeniknek lehet egy kis valóság alapja is, mégsem változtat azon, hogy Isten akarata, hogy ne vesszen el senki. Mi viszont képtelenek vagyunk ezt kivitelezni. Ugyanígy folytatható a gondolat, mit jelent, hogy eltévedt és mi az, amit mi megtehetünk, s mennyi az, amit készen is vagyunk megtenni. Gondoljuk tovább, milyen sérülések vannak, s mit tehetünk a gyógyulásért, hogyan segíthetjük a gyengéket. Mit is jelent, hogy a kövér és erősnek is oltalomra van szüksége. S mindezekre Isten azt mondja, hogy Ő lesz az igazi Pásztor, aki ezeket megteszi. De hogyan fogja mindezt elvégezni az ÚR? Ugyancsak általunk! De akkor felismerjük majd, hogy nem mi szólunk, nem mi vagyunk erősek, nem mi gyógyítunk, vigasztalunk, nem mi ismerjük a megoldást és mutatjuk az utat, hanem mindezt mennyei Atyánk cselekszi általunk, mi pedig Őreá mutatunk, s mindenért az Ő szent Nevét magasztaljuk.

2012. október 25. – csütörtök

Hóseás próféta könyve 3,5: Azután megtérnek Izráel fiai, keresni fogják Istenüket, az URat és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az ÚRhoz, az ő jóságához az utolsó napokban.

Hóseás által Isten kijelenti népének, hogy nehéz idők következnek, a előző versben az van, hogy hosszú ideig élnek majd király, vezér és áldozat nélkül. A kegyelem az, hogy van egy azután az igében. Sok nép tűnt el a történelem során, mert nem volt vezére, és nem volt áldozata, azaz vallásos élete. Némelyek elpusztultak, mások, úgy, mint zsidó nép, szétszóródtak más népek közé, s hosszabb-rövidebb idő alatt beolvadtak abba a közösségbe, ahol éltek. Nem így a választott nép, mert Istennél van egy azután. Neki terve van még népével, az, hogy Isten kiválasztotta őket, az nem változik meg még akkor sem, amikor ideiglenesen nehéz időket enged életükben bekövetkezni. Az Isten által rendelt és ismert időben majd az Ő népe ismét keresi Istenét, keresi majd Dávidot, az Isten kedve szerint való királyt, azt, aki már eljött, de ők nem ismerték fel és nem fogadták be. Abban az időben az ÚR jóságához fordulnak majd. Jó nekünk azt tudni, hogy Istennek pontos terve van ezzel a világgal, és benne az Ő választottaival. Ez befolyásolhatja a világ, vagy épp a mi magatartásunk, de a terv mégis megvalósul. Mint ahogyan a zsidó nép bement az ígéret földére, akkor is, ha hitetlenségük miatt kicsit később, mint lehetett volna, negyven évet várt még a beteljesedésre Isten terve. Arra is megtanít az ige, hogy tekintsek úgy Isten ószövetségi népére, mely ma még mindig nem ismerte fel Megváltóját, mint olyan népre, mely fel fogja Őt ismerni. S akkor majd Krisztusban ők is testvéreink lesznek. Az ÚR minden prófécijára pedig hittel és reménységgel mondjuk: legyen meg a Te akaratod, jövel URam, Jézus.

2012. október 26. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 11,4: Igazságosan ítél a nincstelenek ügyében, és méltányosan dönt az ország szegényeinek dolgában.

Igazság és méltányosság, milyen gyakran halljuk e szavakat. Mindegyre kampány van, egyszer helyhatósági választásokat szerveznek, máskor az ország vezetőit választjuk, vagy európai képviselőket, s minden alkalommal sok ígéretet hallunk. Leggyakrabban, tekintettel a mai gazdasági nehéz időkre, azzal akarnak megnyerni, hogy az eddigi helyzethez vezető rossz dolgokat elhagyják, s ezután igazságosság lesz, méltányosan bánnak a dolgozókkal is, a szegényekkel is, az idősekkel is, a betegekkel is, mindenkivel. Minden negyedik évben ugyanezt halljuk, mert újra és újra kiderül, hogy a várt eredmény nem következett be, mert nem volt méltányosság, igazságosság. Nem csak mai történet ez, az ószövetségi nép életében is sokszor volt szenvedés, fájdalom, nyomorúság azért, mert a vezetők eltértek

Istentől, ahogyan fogalmaz Megváltónk a példázatban, Istent nem félték, az embereket nem tisztelték. Ézsaiás azt hirdeti, hogy Isten rendel népének egy igaz vezetőt, Dávid királynak utódát, aki az ÚR akarata szerint pásztorolja majd a közösséget. Ahol Isten Küldötte uralkodik, ott igazság és méltányosság lesz, még a szegények, a nincstelenek számára is. Tegyük hozzá őszintén, hogy nem csak a mai, mindenkori vezetők hanyagolják el a nincstelenek, szegények ügyét, hanem mi, Isten gyermekei is hamar megfeledkezünk róluk. Néha ítélkezünk felettük, magyarázatot találunk arra, hogy miért jutottak szegénységre, vagy alkalmanként, például karácsonyi hangulatunk javítására ünnep előtt rájuk is figyelünk. Az ÚR igaz Pásztor, aki lehajol a nincstelenekhez is, és igazán cselekszik velük, érettük. Az ÚR Lelke tanítson meg arra, hogy a mi szolgálatunk által helyet adjunk az Ő akaratának, cselekvésének, hogy közöttünk is igazságos bánásmódra találjanak még a nincstelenek is.

2012. október 27. – szombat

Jeremiás próféta könyve 17,13: A tőled elpártolók nevét a porba írják, mert elhagyták az URat, a folyóvíz forrását.

Egyszerűbben szólva, aki elhagyja Istent, az Ő útait, annak neve sem marad meg, vagyis nem fognak emlékezni sem személyére, sem munkájára. De az, hogy elvesz a neve azt is jelenti, hogy aki Istentől eltávolodik, az maga egy elveszett ember. Sokszor megfigyeltük már azt, hogy a fiatalok igyekeznek kihasználni az élet adta lehetőségeket, szerezni szeretnének minél többet, földi kincseket is, lelki értékeket is azok, akik az URat követik. Aztán ahogy telnek az évek, elkezdődnek a lemondások. Egyre több minden kerül le a képzeletbeli megvalósítandó dolgok listájáról, azok pedig akik lelkiekben növekednek, egyre inkább a szolgálatban látják a célt, abban, hogy Isten akarata szerint másokat építsenek, hasznosak legyenek. Bizonyos kor után pedig elkezd kérdegetni legtöbb ember önmagát, hogy mi is marad utána, mit hagy hátra a következő nemzedéknek. Van, aki ezt földi értékekben akarja lemérni, s kérdezi, mégis, a sok pénzzel, vagy a földi kincsekkel mit is kezdenek mások, helyesen élnek majd vele, vagy eltékozzolják? S vajon eszébe jut valakinek, hogy ki is szerezte azokat? A lelki emberek is kérdeznek, ők inkább azt, hogy van-e lelki örökség, amit követni lehet majd? Fognak-e majd emlékezni a hitben elvégzett tetteire? Aki földi dolgokban nagyot alkot, annak nevét néha emléktáblákra írják fel. Aki Isten dicsőségére élt, Őt követte, annak neve a mennyben van feljegyezve. A földi tábla is megmaradhat jó esetben akár néhány száz évig is. A mennyei névsor örökre szól. Bizonyára lehet és kell alkotni ebben az életben is, földi értékes és szép, hasznos dolgokat szerezni. Lehet és kell a mennyei kincseket gyűjteni. Egyet nem szabad csupán. Akár földiekben munkálkodunk, akár lelkiekben, nem távolodhatunk el Istentől. Mindenben az Ő akarata szerint cselekedjünk, s akkor lehetnek kisebb vagy nagyobb eredményei evilági munkálkodásunknak, nem az lesz a fontos, hanem az, hogy az Élet könyvében megmarad a nevünk. Az élő víz forrásából táplálkozunk naponta, az élő Istennel maradjunk közösségben, és áldás lesz rajtunk. Ma is.

2012. október 28. – vasárnap

Márk evangéliuma 7,34-35: Az égre tekintve fohászodott, és így szólt hozzá: „Effata, azaz: nyílj meg!” És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt.

Gyermekkorom kedvenc történetei voltak Jézus gyógyításai, de ezzel legtöbbször így vagyunk. Feszülten hallgattam, hogyan találkozik a beteg ember Jézussal, mit mond neki, s aztán mintha legalább közeli rokonom lett volna úgy örvendtem annak, hogy a beteg meggyógyult, ismét lát, hall, jár, egészséges életet élhet. Később már azt is képes voltam megérteni, hogy Isten ilyen hatalmas, Ő meg tud bármit tenni, és mindig jót tesz, mindig értünk, javunkra cselekszik. Újabb idő elteltével azt is

kikövetkeztettem, hogy akkor ez a hatalmas Isten ma is tud segíteni, engem, szeretteimet is meg tudja gyógyítani. Fiatalság lázadása, a kor szelleme hozta talán, hogy idővel már több volt a kérdés, mint a hit. Miért nem gyógyul meg mindenki. De legalább azok, akik jók. Vagy azért mégis illendő lenne, hogy mindazok, akik imádkoznak, meggyógyuljanak minden betegségből, megszabaduljanak minden szenvedéstől. Egyáltalán gyógyul meg ma valaki hit által? Vagy ma Isten csak az orvosok és a gyógyszereken keresztül munkálkodik? Megannyi kérdés. A bibliai gyógyítások mindössze azt a célt szolgálták, hogy meglássuk Jézus hatalmát és szeretetét, de ez ma már más formában jut el hozzánk? Ma sincs minden kérdésre válaszom. Mesterem arra tanít, hogy jobban fontoljam meg, mit kérdezek. Van-e értelme kérdéseimnek, és ha tudnám egyes kérdésre a választ, az hasznos lenne nekem, másnak? Arra is indít Ő, hogy elfogadjam nagyobb hittel, Benne való bizodalommal azt, ahogyan Ő munkálkodik. És semmiképp ne mondjak le arról, hogy imádkozzam a betegekért, szenvedőkért, minden rászorulóért. Hiszem, hogy ő ebben is gyermeki hitet akar tőlem, hogy újra meg legyek győződve, mint egykor, hogy Ő gyógyító Isten, orvosok által, vagy rendkívüli módon adhatja meg azt, ami szükséges a teljes élethez. Így szeretnék ma imádkozni minden betegért, s minden ember minden nyomorúságáért. Gyógyíts meg minket Jézus.

2012. október 29. – hétfő

Sámuel első könyve 7,12: Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!

Nem hiába mondják a történészek, hogy a történelemíráshoz szükséges bizonyos időnek eltelni, csak így lehet az eseményeket higgadtan szemlélni, az összefüggéseket megérteni, elfogultság és felületesség nélkül fogalmazni meg a tényeket. Így van ez saját életünkben is. Mindaz, ami a jelenben történik, s amiről sokszor meg vagyunk győződve, hogy jól tudjuk értelmezni, egy idő után átértékelődik. Most nem arról van szó, hogy hajlamosak vagyunk a jóra inkább emlékezni, kiszínezni emlékeinket, hanem inkább arról, hogy bizonyos idő után sok mindent látunk helyesebben, megértjük az összefüggéseket, és le tudjuk mérni az események következményeit is. Sámuel szolgálata nem volt könnyű, idejében a választott nép lelkülete változó volt. Néha Istent keresték, hallgattak az ÚR emberének szavára, máskor elfordultak Istentől is, az ő prófétájáról is. Volt olyan időszak, amikor békében éltek, máskor ellenség támadta meg őket, sok szenvedést, fájdalmat okozva. Isten népe dicsőítette az ÚR Nevét az Ő áldásaiért, máskor panaszkodott, mert elmaradt a segítség. Isten embere visszatekintve úgy látja, hogy Isten megsegítette őket. Ez a kijelentés Isten felől értékeli a történeteket. Az ÚR segítsége, gondviselése folyamatos volt, akkor is Ő vigyázta népét, amikor azok nem keresték az URat, nem voltak hűségesek Istenükhöz. Vagy amikor nem látták az Ő kegyelmét életükben, hanem azt hitték, hogy elhagyta őket Isten. Saját életünkre tekintve vissza, elmondhatjuk, sokszor adtunk hálát az ÚR segítségéért, és sokszor panaszkodtunk azért, mert nem jött a segítség Istentől, nem akkor és nem úgy, ahogy mi szerettük volna. Ha hittel tekintünk vissza, bizonyára világossá lesz számunkra mennyei Atyánk csodálatos gondviselése, életünk minden szakaszában való áldása, elmondhatjuk teljes meggyőződéssel: mindeddig megsegített minket az ÚR.

2012. október 30. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 62,11: Hírül adta az ÚR a föld széléig: Mondjátok meg Sion leányának: Jön már Szabadítód!

Állítólag megtörtént az alábbi eset, emlékezetből idézem, régebb olvastam: Egy tanult ember tartott előadást arról, hogy nincs Isten, utána jöhettek a hozzászólások. Idősebb néni jelentkezett, s azt mondta: Ha nincs Isten, akkor halálunk után mindkettőnk léte megszűnik. Azzal, hogy ön nem hitt Istenben, nem nyert és nem veszített semmit, de azzal, hogy én hittem Őbenne, aki ezen feltevés szerint

nincs, mégis nyertem, mert reménységgel, bizodalommal éltem le az életem. Ha viszont mégis van Isten, amiről én meg vagyok győződve, mondta az asszony, akkor önnek komoly problémája van.

Isten bizonyára másként látja az életet, mint mi, emberek, másként számolja az időt is. Ézsaiás hirdeti a választott népnek, hogy jön a Szabadító. Sokan gondolhatták, hogy hamarosan, napokon, heteken belül teljeseznek be a próféta szavai. Akik így értették, csalódtak. Akár azt is mondhatták néhány év múlva, hogy nem volt helyes reménykedni Ézsaiás szavai alapján, mert nem jött még el a Szabadító. Pedig Ő eljött, csak nem ismerték fel. S reménykedni sem volt hiábavaló, hiszen aki reménységben él, az Istenre tekint, Benne bíz, s ha emberi élete során nem is látja meg az ÚR szabadítását, reménységével gazdagabb, céltudatosabb lesz élete. A Szabadító az Istentől rendelt időben eljött. Először megszabadította népét a babiloni fogságból. Nem volt jelen Isten Fia látható módon, de a szabadulás, a hazatérés megtörtént, az Ő munkájának gyümölcsét élvezhette az egész nép. Aztán eljött látható módon is, de az Ő népe nem fogadta be Szabadítóját. Az ószövetségi nép tagjai még ma is várják ennek a próféciónak a beteljesedését. Ő pedig el is fog jönni, még egyszer, de már nem úgy, mint amikor a földön járt, hanem ezúttal hatalommal és dicsőséggel érkezik majd. Nagy nyereségünk lehet, ha úgy élünk, minden nap, mintha ma jönne el a Szabadító.

2012. október 31. – szerda

Mózes ötödik könyve 32,11: Mint mikor a sas kirebbenti fészket, és fiókái fölött repdes, kiterjesztett szárnyára veszi, evezőtollán hordozza őket.

Ha a sas-madárra gondolok, legtöbbször az jut eszembe, hogy az egyik legnagyobb, legveszélyesebb szárnyas ragadozó. Magas sziklára rakja fészket, hatalmas szárnyaival szeli a levegőt, éles csőrével támad áldozatára. Mégis, a levegő világának ez a hatalmas uralkodója mennyi gyöngédséggel és szakértelemmel fordul fiókái felé. Megfelelő ideig eteti őket fészkeben, majd tudja, mikor kell megtanítani repülni a kicsiket. Próbálok elképzelni, milyen lehet ez fiókának, aki addig a fészek melegében készen kapta a táplálékot, élvezte a gondviselést, a védelmet, hirtelen a levegőben találni magát. Egyszerre eltűnik kicsin lábai alól a fészek, és szabad esésben közeledik a föld felé. Ösztönösen repdesni kezd szárnyaival, amiket addig alig vett észre, hogy vannak, s nem nagyon tudta mire használni. De még kevés az ő szárnyacsapkodása a megmaradáshoz. Amikor viszont felnéz, felfedezi, hogy ott van az anyamadár. Fiókái között repdes a „gondviselő”, felügyeli esésüket, ügyetlenkedéseiket, tudja, meddig lehet hagyni az erőlködést, és mikor kell közbelépni. Amikor a fiókák elfáradnak, esetleg feladják a repülést, akkor ott van hirtelen a biztonságot jelentő kiterjesztett szárny, ismét a sas-madár tollai között találják magukat a fiókák, és amikor ott vannak, akkor mindig emelkednek. Nem esnek a földre, nem pusztulnak el, mert vigyázza valaki még az esésüket is. A cél az, hogy megtanuljanak magukra is repülni, megerősödjenek, egyszer a kis fiókákból is nagy madarak legyenek. Hitünk szárnyait alig bontogatjuk, nem tudunk még fenségesen szárnyalni lelkiekben, néha bizony szabad esésben van a kegyességünk. Ilyenkor eszünkbe jut az, ami mindig érvényes életünkben: *Mint a madár kis fiára ráborítja szárnyait, úgy fedez be bizonyára engem Isten karja itt.*